

Ett riksdagsparti bör vara religiöst neutralt

Efter ett demokratiskt val utvärderas inte bara resultatet utan också valrörelsen. Att påstå att valrörelser med smutsiga argument, eller snarare, med smutskastning, blivit vanligare är ett understatement. Det har blivit viktigare att misskreditera motståndaren än att argumentera för själva saken. Alla blir då förlorare, sakfrågorna, de förtroendevalda, de röstande, ja, själva demokratin.

Det senaste kyrkovalet är inget undantag. Socialdemokraterna var framgångsrika med att ljuga, missleda, smutskasta och desinformera. Detta är inget annat än populism, en retorisk finess som man beskyller andra för innan man själv blir avslöjad.

Så missledde gruppledaren Jesper Eneroth om kvinnliga präster i sin hemförsamling, så ljög Aftonbladets ledarskribent Anders Lindberg om att Posk vill avskaffa demokratin, för att nämna några exempel. Men att höja rösten, ta till lögn och desinformation är tecken på de egna argumentens svaghet.

Om någon gruppering var populistisk i valrörelsen så var det S. Om det sedan var som ett träningspass inför riksdagsvalet nästa år kan vara osagt. Fungerar det? De partipolitiska grupperna förlorade. Och förlorade stort. Som kyrkomötets ordförande Karin Perers (C) nästan ursäktande konstaterade vid en presskonferens dagen efter valet, tycks det vara en trend. Några dagar senare beslöt centerstämman att överväga sitt engagemang i Svenska kyrkan.

- Är då allt tillåtet i en valrörelse? Är det bara att ljuga och desinformera för att låta väljarna själva avslöja lögnerna, vilket de sällan ids göra? Populistisk dyngkastning tilltalar många. Inga argument att överväga. Sådant är alltför komplicerat. I stället personangrepp som man kan vara medlöpare till. Som på vilken skolgård som helst.

Kanske uppfattas detta som underhållande. Gyttjebrottning kan vara mer roande än att i en debatt väga argumenten på guldvåg. Men som medieforskaren Neil Postman varnade för i *Underhållning till döds* så är problemet inte all underhållning, utan att allt måste vara underhållning. Även presidentdebatter. Och nu även Aftonbladets ledarsidas argumentation inför kyrkovalet.

Det är inte ovanligt att förtroendevalda tar det personligt om partipolitiken i kyrkan ifrågasätts. Som om det är deras personliga tro som angrips. Men även detta är desinformation. Vad som ifrågasätts är inte den enskilde ledamotens tro utan det politiska partiets förhållande till den kristna tron. För inte har något av de sekulära partier som finns i både riksdag och kyrkomöte, den kristna tron som en punkt i sitt partiprogram.

Detta är ett demokratiskt problem. Trovärdighetskonflikten för de riksdagspartier som ställt upp i kyrkovalet är uppenbar. Situationen skaver, för i riksdagen bör de partier som inte uttryckligen förklarat sig ha en religiös grundsyn vara obundna av alla religioner.

Motsatsen gäller för de nomineringsgrupper som tar plats i Svenska kyrkans styrande organ. De valda – enskilda ledamöter och hela nomineringsgrupper – är bundna till den kristna tron och de grundläggande skrifter som räknas upp i Svenska kyrkans portalparagraf: Bibeln, trosbekännelserna och bekännelseskriterierna. Ingen annan ideologi än den kristna trosbekännelsen nämns: »Vi tror på Gud Fader allsmäktig ... Vi tror ock på Jesus Kristus, Guds enfödde Son ...»

Då hycklar man, antingen i kyrkan eller i riksdagen. Kan en muslim rösta på Socialdemokraterna, ett parti som bundit sig till den apostoliska trosbekännelsen? Kan en romersk-

katolik rösta på Centern, som är med och styr i en evangelisk-luthersk kyrka? Kan en ateist rösta på Sverigedemokraterna, som sagt sig bejaka Svenska kyrkans bekännelseskrifter?

Om detta skrev SPT:s redaktör ett par veckor före valet på Kyrkans Tidnings webbsida med en argumentation som sedan togs upp av flera debattörer. Frågan måste envetet ställas: Kan ett parti som är styrande i endast en av många kyrkor och religioner vara oväldigt och neutralt i riksdagen i religiösa och etiska frågor? De nomineringsgrupper som deltog i kyrkovalet, inte för kyrkans skull utan för att genomdriva sina egna ideologier, måste ställas till svars och motivera sig. Hur kan man i ett sammanhang underordna sig kyrkans trosbekännelse och i ett annat mena sig vara religiöst neutralt? Någonstans hycklar man – och det lär vara i kyrkan.

Erik Eckerdal beskrev i en webbartikel (Alltinget 15/9) partiernas agerande som en kolonisation av kyrkan: »Historiskt har S haft två syften med sin kyrkopolitik: Att ta makten över Svenska kyrkan, så att hon inte blir en självständig maktfaktor i samhället. Och genom sitt inflytande använda kyrkan som ett instrument för den egna politiska målsättningen. Denna instrumentella syn på kyrkan för egna syften, är fortfarande S inställning. Socialdemokraternas kyrkopolitiska program fastslår att målet är den 'demokratiska socialismen', ett syfte det är svårt att hitta stöd för i Bibeln, bekännelsen eller Kyrkoordningen.»

Det är för att instämma i kyrkans trosbekännelse som kyrkomötets ledamöter har att stå upp, inte för att i gruppmötena sjunga Internationalen. Den enda ideologi som ska prägla kyrkans beslutande organ är den kristna tron, varken vänster- eller högerideologier, religiös synkretism eller existentiella livsåskådningar. Utan kristen tro med dess bekännelse till Jesus Kristus.

Om riksdagspartierna är hederliga borde de ta konsekvenserna av detta. Men det handlar också om att som riksdagsparti ta ansvar för den stora religiösa bredden i vårt alltmer pluralistiska Sverige. Därför krävs neutralitet. Antingen engagerar sig partierna i alla kyrkor, samfund och religioner – eller *inte i någon!*

En till staten och det statsbärande partiet bunden kyrka speglar statens ideologi, inte kyrkans ecklesiologi, hennes väsen och identitet. Socialdemokraternas ambition tycks ha varit att avkristna Svenska kyrkan och desarmera hennes tro och bekännelse. Det är inte hennes identitet, hennes trohet mot skrift och tradition, hennes mångfald av fromhets-traditioner och en ekumenisk samsyn man velat främja.

Då kan man som Olle Burell, socialdemokratisk kyrkopolitiker, säga i en tevedebatt på Dagens Youtubekanal att de prästkandidater som inte vill viga samkönade par kan söka sig till andra kyrkor, till någon frikyrka eller till Katolska kyrkan. Alltså, ut med Svenska kyrkans många fromhetstraditioner – laestadianer, evangelikala, gammalkyrkliga, högkyrkliga, kyrkligt förnyade. Dessa som inte är Svenska kyrkans problembarn utan hennes bärare – men som är problembarn för de partipolitiska grupperna.

Samhället kan aldrig vara sekulärt, där lever olika religioner och livsåskådningar sida vid sida. Men staten måste vara sekulär. Och Svenska kyrkan måste vara sakral, vara kristen – helt enkelt en Kristi kyrka.